

Uit een werk van Romano Guardini († 1968)*

Op grond van wat de Handelingen der apostelen
en zijn eigen brieven zeggen,
zal men zich Paulus moeten voorstellen als een mens
met een sterk gevoelsleven en een geweldige wilskracht,
wiens innerlijk echter gekweld werd
door tegenstrijdigheden en door remmingen gebonden was.
Hij verlangde hartstochtelijk naar gerechtigheid;
hij wilde goed, hij wilde in het goede vrij worden,
en voerde daarom een strijd
waarin hij de pijnlijkste zelfoverwinningen
van zichzelf eiste.

Op de weg naar Damascus
treft hem de grote ervaring van zijn leven.
Paulus ervaart de werkelijkheid van Christus:
dat Hij, door de machthebbers beschouwd
als dood en uit de weg geruimd,
op mysterieuze wijze leeft.
Dat Hij door God bevestigd is,
heerschappij en heerlijkheid heeft.
Paulus stelt zich open voor deze openbaring en gelooft.
Hiermee voltrekt zich in hem een revolutie:
hij ervaart de mogelijkheid
van een goed-, rechtvaardig-, en heilig- worden,
een diepste zinvervulling en vrijheid,
die niet bestaan vanuit de aarde en uit eigen krachten.

Maar dit niet zo,
dat hem een nieuw ethisch ideaal duidelijk wordt,
of een tot dan toe
onbekende weg tot religieuze zelfopvoeding.
Doch in Christus
komt de levende God naar hem toe
en neemt hem op in zijn handelen.
Nu staat Paulus in een heel nieuwe levensrelatie -
in de relatie die hij later zal weergeven
met de telkens terugkerende woorden:
Ik in Christus, Christus in mij.

* **R. Guardini**, *Vrijheid, genade*, lot. Paul Brand, Hilversum- Antwerpen, 1963, blz.62.